

Lugemised.

1. Aasta lõppeb, üks saab kinni pandud.

Wenad, bed! Tere Jumaleme, rahu olgu teile ja minule! Seda soowin teid teretades paari sõnaga, sest meil ep ole aega, peame ruttama, aasta lõppeb ja üks saab pea kinni pandud! — Jah jälle üks aasta lähäb mööda; üks see olnud kui suur lin, kust teed käies läbi tulime wahest puhates, wahest waewa nähes, põlweni pori sees, ja jälle sileda tee peal, sõbralikult teretatud, ehk wihaga söimatud, rõmus ehk kurwasuses; — mõnda saime näha ja katsuda, aga see on lõpend, seda tükki maad oleme

ärakäinud, sest linnast läbi jõudnud. Sinna suured laiad wärawad on lahti tehtud, ja kes palju kraametega käiwad, mingau seält. Ma olen weikene madal mehike, teie ka, ja pole meil muud, kui hing rinnus, kex käes, läki siit, kus enam kõrwale weikene üks tehtud; rutagem siit, et kahjuta peaseme linnast — wanast aastast — wälja ja et ündsaste hakkame uut aastat peale, uuesti maadadeest läbikäima. Aga olgem ka waprud ja wirgud, üks saab pea kinni pandud; ma ei tahaks, et keegi teie hulgast peaks suurest wärawast wälja minema. Seal on aega kül, seal on naeru ja õiskamist, seal weeta kõiksugu kraami ja tehta enestele tüli ja waewa tühja asjaga; aga meie ei taha uut teekäimist wana waewaga hakata, ei meie tea sest kasu ihu ega hingele, — sellexärast madalast ja kitsast uksest läki wälja, kimpjud ja kampsud wiisagem öla pealt ära, tolmugi puisagem jalgadest maha, enne kui üks saab kinni pandud, et meie hiljaks ei jää.